

Όταν η εξουσία διαιωνίζεται, τότε εκφυλίζεται.
Έτσι γεννήθηκαν οι τυραννίες.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και... μη

Πριν μερικές μέρες, φίλος τής στήλης στο Μπανκτόουν με ρώτησε αν πρόεδρος τής Ανω Κρύας Βρύσης είναι γνωστός συμπάροικος και ήταν ένας από πολλούς που με έχουν ερωτήσει για την ταυτότητα τού... περίφημου προέδρου, αλλά με διαφορετικούς συμπάροικους, που δείχνει πόσους τέτοιους προέδρους διαθέτει η παροικία, αλλά και ότι ο χαρακτηρισμός μας δεν αφορά ένα συγκεκριμένο άτομο. Τις τελευταίες τρεις Παρασκευές, στην εκπομπή τού 2ΜΜ, "Επικαιρότητα παντού και πάντα", ο υπογράφων με τον συνάδελφο Γιώργο Τζαρίμα και τον Γιώργο Μεσσάρη την περασμένη Παρασκευή, συζήτησαν με τον τακτικό προσκεκλημένο τής εκπομπής, Νίκο Παπανικήτα, το μέλλον τής παροικίας και τη διστακτικότητα, αν όχι αδιαφορία, των νέων μας να παραλάβουν την κληρονομιά τους.

Το γεγονός ότι και ανάμεσά μας σημειώθηκαν διαφωνίες στη ραδιοφωνική εκπομπή, αλλά και στους ακροατές που είπαν την γνώμη τους, δείχνει πόσο δύσκολο είναι να βρεθεί λύση στο πρόβλημα με τους νέους και για την προστασία τής παρουσίας των οργανισμών μας που ανέρχεται σε δεκάδες εκατομμύρια δολάρια. Σήμερα η παροικία είναι διαμελισμένη και υπάρχει ο κίνδυνος να πάρει ο άνεμος αυτούς τούς πολύτιμους πόρους με τους οποίους κυριολεκτικά θα κάναμε θαύματα αν μπορούσαμε να τους συγκεντρώσουμε σε έναν κορβανά.

Στην παροικία υπάρχουν περίπου 200 οργανώσεις, από τις οποίες οι 150 είναι άγνωστες επειδή λειτουργούν σε στενό οικογενειακό κύκλο και "δραστηριότητα" θεωρούν έναν "μεγάλο χορό", άντε και μια διάλεξη κάθε χρόνο, ίσως, για να λένε ότι παράγουν και... πολιτιστικό έργο, ενώ έχουν συρρικνωθεί στο σημείο που δεν μπορούν ούτε να συμπληρώσουν τις θέσεις ενός διοικητικού συμβουλίου. Όμως, έχουν δημιουργήσει ομοσπονδίες για να συμμετέχουν οι πρόεδροί τους στα τζάμπα ταξίδια τού ΣΑΕ, ενώ απορρίπτουν πεισματικά

κάθε πρόταση για συγχώνευση με άλλα αδελφά σωματεία, αλλά "Καλλικράτης" -ας πούμε- αφού εν τη ενώσει η ισχύς. Γιατί, λοιπόν, τα μορφωμένα παιδιά μας να φιλοδοξούν την προεδρία σε ομαδούλες όταν η ευρύτερη κοινωνία τής Αυστραλίας τούς

Περί Ανω Κρύας Βρύσης ο λόγος

προσφέρει απείρως μεγαλύτερες προοπτικές;

Ο οποιοσδήποτε πρόεδρος τής Ανω Κρύας Βρύσης και οι συνεργάτες του δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι τα εθνοτοπικά σωματεία ιδρύθηκαν με ημερομηνία λήξης πριν πολλές δεκαετίες και έχουν εξαντλήσει τη χρησιμότητά τους, επειδή τα γεννημένα στην Αυστραλία παιδιά και εγγόνια τους δεν νιώθουν την ανάγκη όπως αυτοί να διατηρήσουν ζωντανούς τους δεσμούς με την ιδιαίτερη πατρίδα τους. Τα παιδιά μας είναι ελληνόψυχα, ενδιαφέρονται για τις επιτυχίες τής Ελλάδας στους τομείς που διαπρέπει και τις πανηγυρίζουν με ενθουσιασμό, οι παρέες τους δεν είναι αποκλειστικά συμπατριώτες των γονιών τους, παντρεύονται "ξένες" και "ξένους", με λίγα λόγια σε καμία περίπτωση δεν θα διαθέσουν τον πολύτιμο χρόνο τους για ένα σύλλογο που φυτοζωεί, μόνο επειδή εκπροσωπεί την ιδιαίτερη πατρίδα των γονιών του.

Το ζεστό σουβλάκι και η κρύα μπίρα, που ήταν βάλαμο στους καθημούς τής ξενιτειάς πριν 50 χρόνια, δεν συγκινούν τους νέους μας που δεν νιώθουν την ίδια νοσταλγία και γι' αυτό απέχουν από τις κάθε είδους

"επίσημες" χοροεσπερίδες. Όμως, οι μορφωμένοι νέοι μας που χαίρουν τής εκτίμησης από την ευρύτερη κοινωνία, τον πολιτικό και επιχειρηματικό κόσμο, δεν ανέχονται ούτε τις αυθαιρεσίες και αήθη συμπεριφορά από τον πρόεδρο τής Ανω Κρύας Βρύ-

σης, όπως επεσήμανε νεαρός επιστήμων στην εκπομπή, απογοητευμένος από τις απόπειρες του να συμμετάσχει στα κοινά.

Για να μη γενικόλογουμε, όμως, υπάρχουν μερικά σωματεία μας, όπως οι Κορίνθιοι με πρόεδρο τον Γιάννη Πετρόπουλο ή οι Μυτιληνιοί με τον Σταύρο Κρητικό, οι Λημνιοί και Αρκάδες με τις λέσχες τους που δείχνουν δράση, αλλά είναι περισσότερο η εξαίρεση παρά ο κανόνας.

Τί θα ελκύσει τους νεολαίους στην αγκαλιά τής παροικίας; Αν συμφωνήσαμε σε κάτι στη ραδιοφωνική εκπομπή ήταν η πρόταση τού Νίκου Παπανικήτα ότι κοινός παρονομαστής στο ενδιαφέρον των νέων μας είναι ο ελληνικός πολιτισμός και προσωπική μου άποψη είναι ότι αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι γαλουχήθηκαν στο σπίτι τους, στα Κολλέγια και τα απογευματινά σχολεία, στα χορευτικά συγκροτήματα, στον κυριακάτικο εκκλησιασμό, αλλά και στην... κουζίνα τής ελληνίδας μάνας.

Γι' αυτό οι ακροατές τής εκπομπής σχεδόν ομόφωνα συμφώνησαν στη συγχώνευση των σωματείων μας για τη δημιουργία ενός πολιτιστικού κέντρου που θα καθρεφτίζει το μεγαλείο τής Ελλάδας, με Θέ-

ατρο, Βιβλιοθήκη, μεταναστευτικό Μουσείο, αίθουσες για εκθέσεις, διαλέξεις και συγκεντρώσεις, με χώρους συνάντησης για ηλικιωμένους και νέους, καφενείο και καφετερία, εστιατόριο κλπ.

Φυσικά, δεν είναι καινούργια πρόταση, η Κοινότητα είχε ιδρύσει πριν πολλά χρόνια επιτροπή για την ανοικοδόμηση ενός Πολιτιστικού Κέντρου με πρόεδρο τον Γκοφ Ουίτλαμ, που δεν ευδοκίμησε ίσως επειδή υπήρχαν άλλες προτεραιότητες, όμως δεν πρέπει ν' αφήσουμε το όνειρο να μείνει όνειρο και αν υπάρχει ένας φορέας που μπορεί να το κάνει πραγματικότητα είναι η Κοινότητα μόνη της ή σε συνεργασία με άλλους φορείς επειδή το κόστος θα είναι μεγάλο.

Υπάρχει και η λύση με την Ελληνική Λέσχη, αλλά δεν την περιμένω με κομμένη ανάσα, γιατί έχασε την πιο λαμπρή ευκαιρία που είχε ποτέ η παροικία ν' αποκτήσει ένα πολιτιστικό κέντρο επί προεδρίας Σταύρου Βλάχου, όταν υπονομεύτηκαν τα μεγαλεπήβολα σχέδιά του ύστερα από συμφωνίες με την πολιτειακή κυβέρνηση στις οποίες έχουμε αναφερθεί πολλές φορές στο παρελθόν.

Η συγχώνευση των 200 τόσων σωματείων μας σε πέντε μεγάλους, πάμπλουτους, πανίσχυρους φορείς (γιατί όχι σε έναν;) πρέπει να είναι ο στόχος τής παροικίας και αντί να συζητούμε το πρόβλημα επ' άπειρον μέχρι να χαθούν τα πάντα, η πίεση πρέπει ν' αρχίσει από τη βάση. Τα μέλη των σωματείων που χαροπαλεύουν να πιάσουν τις ηγεσίες τους να βάλουν το γενικό συμφέρον πάνω από την κοντόφθαλμη εμμονή στο παρελθόν, όσο παραγωγικό και αν ήταν κάποτε.

Αν οι Ιταλοί, οι Ισπανοί, οι Ιάπωνες κλπ. μπόρεσαν δημιουργήσουν αξιοζήλευτα πολιτιστικά κέντρα δεν υπάρχει κανένα εμπόδιο για να το πετύχουμε κι' εμείς, εκτός από την ματαιοδοξία τού προέδρου τής Ανω Κρύας Βρύσης, όποιος και αν είναι αυτός και αυτών που τον στηρίζουν.

* Στα ύψη το δολάριο

Είναι πραγματικά ειρωνικό και δεν τιμά τους αυστραλούς ψηφοφόρους να κινδυνεύει ανά πάσα στιγμή από ανατροπή μια κυβέρνηση που τα επιτεύγματά της στην οικονομία ζηλεύει ο κόσμος όλος αν κρίνουμε πόσο περιζήτητο έχει γίνει το εθνικό νόμισμά της. Χθες το πρωί το αυστραλέζικο δολάριο "χτυπούσε" τα 93 σεντ ΗΠΑ και για πρώτη φορά στην ιστορία ξεπέρασε τα 73 σεντ τού ευρώ. Όλοι οι οικονομικοί δείκτες έδειξαν αύξηση τον Αύγουστο, ενώ η ανεργία μειώθηκε και οι Αυστραλοί αντί να επιβραβεύσουν την κυβέρνησή τους, ψήφισαν... Πράσινους και Συνασπισμό. Αν είναι δυνατόν!

Υπάρχει, όμως, ένας πολύ σοβαρός λόγος που ο λαός τιμώρησε την κυβέρνηση και αυτός δεν είναι η απόλυση τού Κέβιν Ραντ. Ήταν η αδιαφορία τής πρωθυπουργού, Τζούλια Γκίλαρντ, για τις κλιματικές αλλαγές και την στήριξη των αδύναμων οικονομικά κοινωνικών ομάδων, ενώ έδειξε εύνοια στους έχοντες και κατέχοντες για να δαλεάσει τους εχθρούς τού Εργατικού Κόμματος. Και ενώ απέτυχε να κερδίσει τους πλούσιους, έχασε ψήφους παραδοσιακών οπαδών τής και την

πλειοψηφία στη Βουλή.

Ελπίζω να διδάχτηκε από το λάθος της και να επιστρέψει στις ρίζες τού Κόμματος, γιατί τα δύσκολα έπονται και νέες εκλογές είναι υπαρκτή πιθανότητα.

* Νεοφιλελευθερισμός

Ο αμερικανός κοινωνιολόγος, Ρίτσαρντ Σέβεντ, καθηγητής στο London School of Economics και στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, σε συνέντευξή του που δημοσιεύθηκε στο ιταλικό περιοδικό «Reset», είπε μεταξύ άλλων:

«Ο νεοφιλελευθερισμός κατέδειξε ότι βασίζεται στη συγκέντρωση της εξουσίας μάλλον παρά τη διανομή ωφελγημάτων. Η ιδέα ότι ο καπιταλισμός φέρνει μεγαλύτερη ελευθερία είναι παλιά ιδέα, ήδη ξεπερασμένη, η οποία επαναλαμβάνει τις θέσεις του Ανταμ Σμιθ για τον ατομικισμό των μικρομπόρων. Και διαψεύστηκε από τα γεγονότα της τελευταίας δεκαετίας και ακόμη περισσότερο από τη σημερινή κατάρρευση του καπιταλισμού. Πρόκειται για ένα σύστημα που τείνει αναπόφευκτα στη συγκέντρωση της εξουσίας στα χέρια λίγων. Η ιδέα ότι οι

άνθρωποι μπορεί να γίνουν πιο ελεύθεροι χάρη στη συγκέντρωση της εξουσίας είναι παράλογη, ένας απλός μύθος. Παγκοσμιοποίηση σημαίνει αντίσταση σε αυτόν τον τύπο συγκέντρωσης. Σίγουρα όσοι κατοικούν στα υψηλά πατώματα του συστήματος έχουν απεριόριστη ελευθερία, ακόμα και να αποτυγχάνουν χωρίς σοβαρές συνέπειες (τουλάχιστον για τους ίδιους). Για τους άλλους ανθρώπους όμως η κατάσταση είναι πολύ διαφορετική».

* Καλόο!

- Μπαμπά, που είναι η Αυστραλία;
- Ρώτα την μάνα σου. Αυτή τακτοποιεί όλα τα πράγματα του σπιτιού!

Ακόμη ένα:

Ήταν η γριά και ο γέρος στο σπίτι τους. Ξαφνικά σπάει κάποιος την πόρτα, μπαίνει μέσα και δέρνει τον παππού. Μόλις τον σαπίζει στο ξύλο τον σκοτώνει. Μετά δέρνει τη γιαγιά και ετοιμάζεται να φύγει:

- Τί, ρωτά η γιαγιά, εμένα δεν θα με σκοτώσεις;

- Γιατί; Πήδηξες κι εσύ τη γυναίκα μου;